To bylo tenkrát, když jsme poprvý hráli na Horním Jelení. Znáte to tam? Nám to ve skutečnosti přišlo jako obrovská snobárna, kde se v pátek večer drtivá většina zlije a v mohutný opici se poplácává po ramenouch, jaký sme šickni trempové kamarádi.

My tenkrát přijeli víceméně ještě plní jakejchstakejchs ideálů. Když jsme ale v sobotu dopoledne při zkoušce zaslechli, jak hrajou ostatní, vyschlo nám v krku. Dneska už mi to přijde jako děsná prča, ale tenkrát jsme byli až po uši v hoptropech a o nějakým doswingovata našlapaným trojhlase jsme si mohli leda tak nechat zdát.

Zdrchaně jsme vylezli ze sálu a padli k zemi pod rozložitou lípu do zeleňoučký trávy, kterou by nezhrdla ani ta bachratá a od pohledu zhejčkaná kráva z obalu čokolády, kterou jsme dneska ráno sežrali ve vlaku (ta kráva se, pokud mně paměť nemejlí, jmenovala Suchard).

Mezitím začala soutěž. Vlezli jsme do sálu, chvíli poslouchali, načež jsme zdeptaně vypadli zpátky do zahrady a uvažovali, jak se odsud co nejlíp zdekovat. Nějakejch deset minut předtím, než jsme měli narukovat na jeviště, jsme na sebe zoufale koukli a Tom vyndal ze svýho futrálu na kytaru placatku se slovy, "Foglar nás zatrať, ale... pánové, poslední objednávky!" Aby bylo jasno - fráze "Pánové, poslední objednávky!" značí stav nejvyššího ohrožení. A tak jsme si cvakli. Ne, že by nám bylo líp, spíš nám to bylo víc jedno.

Pobrali jsme svý dvě kytary a basu a odkřepčili do malý nářaďovny, odkud se lezlo na pódium. Byli tam dva koně nadél, stádečko koz, kráva a Kapitán Kid. Dali jsme po cigáru, a když z jeviště slezla parta, co hrála před náma, vyběhli jsme. Nahoře nás obestavěli mikrofonama, Kid k tomu řekl svý a my se do toho obuli.

Lenny, co hrál basu, se pozdějc nechal slyšet, že se slyšel jentaktak, a to ještě s půlvteřinovým zpožděním, jak se zvuk odrážel od zadní stěny sálu. Odposlechy hrály potichu, my civěli podruhý v životě na mikrofony a Tomovi prasklo při druhý písničce géčko. Vylezli jsme zase ven, rozesadili se pod tou naší starou lípou a karta ukazovala vcelku zajímavej, depresí napěchovanej večer. Tom si odskočil pro pivko, a tak jenom tichý polykání tekutiny, podbarvovaný doswingovata našlapaným trojhlasem, kterej zurčel ze sálu, rušilo naše temný chmůry.

"Kdo umřel?" ozvalo se nad náma zčistajasna. Zvedli jsme oči. Těsně vedle basy stál letitej stařík v kostkovaný flanelce, džínech a velkolepým širáku. Z obličeje mu trčely ježatý fousy, tvářil se tak nějak misionářsky a vůbec vypadal optimisticky. Už to nás dokázalo znechutit.

"Hhhhhhhh..." mávl rukou Tom.

"Co je s váma?" zajímal se staroch. "Já vám du říct, jak ste se mi líbili a vy vypadáte zdrchaní jak borůvky. Co je?"

"Jářku, ctihodnej starče, netvoř si z nás šprťouchlata," urejpnul Lenny. "Jestli sme se ti líbili, tak seš buď hluchej jak poleno, nebo přestanu ctít tvý šediny."

"Prdlačky," odsekl oldtajmr. "Menuju se Charlie," dodal a pomačkali jsme si navzájem ruce. Pak se posadil na basu a zeptal se Lennyho: "Vážně si myslíš, že ste hráli blbě?"

"Jářku..." protáhnul Lenny, ale Charlie pokračoval: "Poněvač jestli si to myslíš, tak to není pravda."

Lenny pokrčil ramenama. "Mám neodbytnej pocit, že sme to zkonili," řekl.

"Na ten se vyprdni. Říkám ti snad jasně, že se mi to líbilo, ne?" řekl Charlie, "nebo si snad myslíš, že když sem stařec nad hrobem, tak musím bejt rovnou i blbej?"

"Vochraň hmoto!" vložil se do debaty Tom. "Jenže pokud se to líbilo tobě, tak tady zůstává sporná votázka těch vostatních uvnitř, kterejm sme třeba zkazili trávení na tejden dopředu, he?"

"Hele," řekl Charlie, "jediný, co vám chybí, je zhruba tak padesát let hraní na všech těch vohních, slezinách a soutěžích, co v republice sou - plus samozřejmě najít svůj ksicht. Nejste špatní, to ne. Zbytek přijde časem. A vůbec, proč ste se sem přihlásili?"

"Jářku, máme tuhle muziku rádi... a taky ňákou tu srandu..." řekl s pokrčením ramen Tom.

"No vidíš," navázal Charlie. "A ty se tu nasíráš."

"Prdlajs, já se nenasírám, akorát nám to nehrálo tak, jak sme chtěli," mávl rukou Tom.

"A co ste chtěli? Vyhrát?" blejsklo Charliemu v očích.

"Ale kdež, jenom sme si mysleli, že si aspoň neuříznem takovou kšandu."

"Ksakru, ty seš jak ty komunisti," zalomil Charlie rukama, "stokrát ti můžu vykládat, že je to jinak a ty si furt meleš svoje. Mně - rozumíš?- mně se to líbilo."

"A co vostatní?" nadhodil Lenny.

"Na vostatní se vyprdni. Ale co vám tu budu vykládat za cancy," mávl nakonec rukou, "poďte na ruma!" a vykročil k vejčepu.

Když jsme pak stáli v kroužku nad zlatavejma půldecovkama, chvíli se zdálo, že přemejšlí o nějakým oficiálním přípitku. Nakonec jen řekl: "Sem rád, že ste další, co se k týhle muzice

vrátili. Držte se!" a s tím jsme zvrátili ruma dovnitř. Charlie si otřel fousy a řekl: "No nic, musím ject."

"My tě vyprovodíme," navrhl Lenny. Vylezli jsme z hospody a v tom okamžiku se ozvaly tři dutý rány, jak nám všem klesla čelist až na zem.

U chodníku stál krásnej nablejskanej Nissan Patrol, vyvedenej ve vínový červeni a chromu, do kterýho Charlie vlezl a s bohatýrským pokynutím vyrazil k Pardubicím.

"Zatracená práce," odplivl si Lenny, "já nechci bejt starej tremp. To radši chcípnu ve třiceti." A nenávistně nakopl kamínek, co mu stál v cestě. Než se kamínek zastavil v příkopě na druhý straně silnice, byli jsme zpátky v hospodě. Karta ukazovala vcelku zajímavej, depresí napěchovanej večer...